

И мисля азъ за тебе, майко тамъ,
на твърдата земя въ измръзната пазва...
Студено ти е зная, майко, — тамъ
на тъмната земя въ бездушнтѣ прегръдки.

Оригинални сж композицията и ритмично-мелодичниятъ градежъ на стихотворението. Тритѣ момента отбелязватъ сѣ по-засилващето се владичество на смъртта и успоредно съ това безсилието и отчаянието на поета. Първитѣ два момента обгръщатъ всѣки по две строфи, като първитѣ сж посветени на смъртта, а вторитѣ — на майката и поета, — и това придава особенъ драматиченъ характеръ на стихотворението — Драмата завършва съ пълно тържество на смъртта:

Озърнатъ спира призракъ на смъртта,
въ небето задъ мъгли се плахо месецъ тули,
властенъ зовъ се носи срѣдъ нощта,
гжстѣ мракъ, готовъ и мене да пребули...

За оногова, който веднъжъ е погледналъ така въ лицето на смъртта и е повървалъ въ всепобедната ѣ сила, както печалниятъ монахъ у Ленау, е отречено за винаги всѣкакво примирение съ живота. За това и когато не говори за нея, пакъ усѣщаме смразяващия ѣ дъхъ.

Удавениятъ въ мъглитѣ лесъ, срѣдъ който върви поетътъ, не е Дантевиятъ лесъ на заблудитѣ, а на безизходнитѣ блуждаения въ царството на смъртта.

Подъ кървавия мразъ
понесълъ те, разтръгнахъ си гърдитѣ,
сърдцето си разкъсахъ — со струитѣ
на топла кръвъ дано те мога стопли...